

Kreditforening. Den Strid har for en stor Del drejet sig om Fortolkningen af den paagældende Lov af 24. April 1896 § 2. Med Hensyn til denne Fortolkning vil jeg gerne sige, at det synes mig, at Bestemmelsen er uklar; det er mit personlige Indtryk, at Grundene ere stærkest for den Fortolkning, der har været gjort gældende fra Forslagstillernes Side. Det forekommer mig, at man maa sige, at ganske vist staaer selve Sætningen „kan det ikke bestemmes“ som en Hovedsætning, men den staaer i Række med 4 andre Punkter, der alle begynde med Vendingen „at“, og for en ren, jævn, almindelig Læsning skulde det synes, at denne Sætning maatte falde ind under de samme Regler eller Betingelser som de andre Punkter, nemlig, at det er Betingelser, Indenrigsministeren kan stille, og som ere ganske afhængige af hans Skøn; det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa. Mit Indtryk er, at man under Forhandlingerne den Gang tog paa hele Spørgsmaalet, uden at man var meget stærkt inde paa, om det var den ene eller den anden Opfattelse, der var den gældende, idet man stadig behandlede denne Betingelse i Plan med de forskellige andre Betingelser, der blev stilled under Forhandlingen, men jeg tænker mig, at man den Gang er gaaet ud fra, at naar Sagen blev overladt til Indenrigsministerens Skøn, var der ikke noget at risikere, for han passede nok tilstrækkelig godt paa. Man regnede vel her oppe med, at han vilde vise tilstrækkelig Forsigtighed og ikke vilde tillade Interessenterne at vælge uden i saadanne Tilfælde, hvor det var ganske naturligt og rimeligt. Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Striden. Der er neppe Grund til at fordybe sig i Fortolkning af Problemet, men jeg har dog søgt at faa andres Opfattelse frem, blandt andet har jeg spurgt det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), og allerede før jeg hørte hans Ord her i Dag, kendte jeg hans Opfattelse af Sagen. Det synes mig altid overordentlig kedeligt at afgøre den Slags Ting ad Fortolkningens Vej. Det har derfor glædet mig, at der er fremkommet et Lovforslag, der løser Konflikten, ikke blot Vanskelighederne ved Fortolkningen, hvilket ikke spiller saa stor Rolle, men ogsaa de Vanskeligheder, man, saa vidt jeg forstaaer, har staaet overfor i den viborgske Kreditforening, idet man er bleven enig om derovre at ønske, at Interessenterne skulde kunne vælge Vurderingsmændene. Naar saa er, synes det mig

glædeligt, om man kunde være kommen til et Resultat paa dette Punkt. Nogen stor Risiko knytter sig ikke til denne Sag, det er i Grunden alle enige om. Og saa de, der mene, at Lovforslaget ikke er hensigtsmæssigt, holde paa, at det ikke er nogen meget stor Ting. Og dette tror jeg klart fremgaar af de Udtalelser, der ere faldne ogsaa fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som har gjort opmærksom paa, at overfor de Foreninger, hvor der kunde være Betænkelighed ved Tilladelsen, vil Indenrigsministeren næsten altid gøre dem gældende og ikke give Tilladelsen. Og med Hensyn til den Bekymring, der er fremhævet, om en Foranstaltning som den foreslaaede skulde kunne bringe Papirerne i mindre Værdi, idet der rejstes Tvivl overfor en saadan Kreditforening, er jo det at sige, at en saadan Tvivl er ikke rejst overfor de Kreditforeninger, hvor Interessenterne hidtil have valgt, og der er ikke stor Grund til at frygte, at det skulde gøre fra eller til med den Forening, det her nærmest har drejet sig om, hvis Reglerne paa dette Punkt bleve forandrede. Jeg kan derfor, idet jeg ikke synes, der er Grund til at kaste os ind i nogen stor Forhandling om dette Problem, anbefale dette lille Lovforslag til Fremme.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

P. G. C. Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Broberg: Jeg havde haabet, at denne Sag kunde have passeret uden Udvalgs Nedsættelse. Men da dette ikke synes at være Tilfældet, skal jeg ikke modsætte mig det stillede Forslag.

Dalsgaard: Jeg har haft samme Syn paa Sagen som den sidste ærede Taler, men naar der fra Flertallets Side ønskes Udvalg, pleje vi jo ikke at modsætte os det, og det vilde ogsaa kun lidet nytte, om vi gjorde det.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.